

Veřejný ochránce práv

OMBUDSMAN

Zpráva dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. b)

zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o veřejném ochránci práv“)

o jednotlivých věcech, v nichž nebylo dosaženo dostatečných opatření k nápravě ani postupem podle § 20

V této zprávě informuji Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky o případech, kde se mi (nebo mé zástupkyni) nepodařilo dosáhnout dostatečného zjednání nápravy ani cestou vyrozumění nadřízeného úřadu.

Pochybení Českého telekomunikačního úřadu při rozhodování sporu o peněžitě plnění za služby elektronických komunikací

Věcně jde o spor o peněžitě plnění existující mezi společnostmi Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (dále také „poskytovatel služby“) a společností BIOSOL, s.r.o. (dále také „stěžovatelka“). Smlouva, kterou stěžovatelka podepsala s poskytovatelem služby elektronických komunikací, neobsahovala žádný konkrétní údaj o sjednaném druhu služby a jemu odpovídajícím cenovém tarifu. Na podkladě této neurčité smlouvy Český telekomunikační úřad vyhověl návrhu poskytovatel služby a rozhodl o platební povinnosti stěžovatelky.

Má-li úřad rozhodnout (dle návrhu předloženého poskytovatelem služby) spor o peněžitě plnění, které představuje součet dlužných částek cen za poskytnuté služby elektronických komunikací, a svým rozhodnutím nastolit právní jistotu mezi účastníky řízení, musí se dle mého názoru zabývat tím, zda existuje smluvní základ pro účtování cen (pro předložené faktury) ze strany poskytovatele služby (navrhovatele) a současně tím, zda ceny byly účtovány ve výši platné v době poskytnutí služby.

Zaplacení ceny je podle ustanovení § 64 odst. 1 zákona č. 127/2002 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále také „zákon o elektronických komunikacích“) jednou ze základních povinností účastníka služby elektronických komunikací. V tomto ustanovení se uvádí, že „*účastník, popřípadě uživatel veřejně dostupné služby elektronických komunikací, je povinen uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby*“. Mám za to, že v dané věci především toto ustanovení, ve spojení s ustanovením § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nebylo úřadem aplikováno správně.

V rámci správního uvážení musí úřad řešit, zda skutečně došlo ze strany odpůrce (stěžovatelky) k porušení povinnosti v zákonem vymezeném rozsahu, tj. zda navrhovatel (poskytovatel služby) požaduje jím vyúčtované ceny v souladu s ustanovením § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. V daném případě však úřad takové úvahy vůbec neučinil, ale naprosto formálně převzal z návrhu poskytovatele služby celkovou sumu fakturami vyúčtovaných cen za jednotlivá období do výroku svého rozhodnutí, aniž by se jakkoli vypořádal s tím, zda stěžovatelka, skutečně nebo jen dle návrhu poskytovatele služby, porušila svou povinnost zaplatit cenu za poskytnutou službu ve výši platné v době poskytnutí této služby.

Pokud stěžovatelka proti vyúčtování cen poskytovatelem služby z jakéhokoli důvodu nebrojila, tj. neuplatnila reklamaci u poskytovatele služby a následně nepodala námitku proti vyřízení reklamace u úřadu, nelze z její pasivity dovozovat souhlas s vyúčtováním cen a rovněž nelze z nevyužití jejich zákonných práv presumovat správnost výše vyúčtovaných cen za poskytnuté služby. Poskytovatel služby sice předložil obvyklé písemné podklady jako listinné důkazy pro rozhodnutí sporu u úřadu, obsahu těchto podkladů se ale úřad nevěnoval s náležitou péčí. Pokud by tomu tak bylo, musel by nutně dospět k závěru, že nelze vůbec objektivně určit, zda stěžovatelka skutečně porušila svou výše uvedenou zákonnou povinnost. Nejpodstatnější listinný důkazní prostředek (smlouva) totiž neobsahuje dostatek informací, aby mohlo být objektivně postaveno najisto, že nezaplatila cenu ve výši platné v době poskytnutí služby.

Výše uvedené jsem shrnul do **závěrečného stanoviska** vydaného dne 19. července 2011 následovně: Český telekomunikační úřad rozhodl spor mezi navrhovatelem a odpůrcem v rozporu s ustanovením § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ve spojení s ustanovením § 64 odst. 1 téhož zákona, neboť se nezabýval tím, zda v návrhu požadovaný peněžitý nárok navrhovatele (poskytovatele služby) je oprávněný, co do důvodu i výše (tj. zda účtovaná cena odpovídá výši platné v době poskytnutí služby).

Jako **opatření k nápravě** jsem navrhl okamžité vydání **usnesení o zahájení přezkumného řízení** dle § 94 a násl. správního řádu (vzájemná výměna názorů v dané věci již proběhla v dostatečném rozsahu a časová naléhavost byla dána faktem, že se blížilo roční výročí nabytí právní moci rozhodnutí). Navrhl jsem také **obecné opatření** spočívající v úpravě úřadem užívaného rozsahu poučovací povinnosti. Usiloval jsem o to, aby úřad v poučení rozhodnutí o rozkladu kromě obvyklé fráze „*Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat*“ uváděl **poučení o soudní ochraně** následujícího nebo obdobného znění: „*Účastník řízení má právo domáhat se rozhodnutí ve věci, o níž bylo rozhodnuto Českým telekomunikačním úřadem, žalobou dle části páté občanského soudního řádu (ustanovení § 244 a násl.). Žaloba musí být podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí.*“ Navrhovaná opatření k nápravě předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu neučinil (přípis ze dne 17. 8. 2011 č.j. ČTÚ-19 425/2009-603/VI.vyř.).

Český telekomunikační úřad jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy v oblasti služeb elektronických komunikací nemá nadřízený úřad, který bych mohl vyrozumět o neprovedení mnou navrhovaných opatření k nápravě v konkrétní

věci. Zákon o veřejném ochránci práv pro takovou situaci sice předpokládá vyrozumění vlády, takový postup jsem však neshledal smysluplný a rozhodl se informovat přímo Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky.

V Brně dne 20. ledna 2012

JUDr. Pavel Varvařovský
veřejný ochránce práv